

Thôi đợi

Hạ đợi gì ư? Hạ giật mình. Cô đợi gì giữa những khoảng trống vắng? Là đợi đôi tay nào đó sẽ quay lại, hay là đợi một đôi tay khác sẽ đan vào những kẽ tay trống hoác?

Chiều hừng nắng.

Hạ đạp chiếc martin qua đường Lê Duẩn thừa người, một tay cầm tay lái, một tay xòe ra hứng những mảng nắng chiếu xuống từ những tán cây ven đường.

Nhà thờ Đức Bà sau trận mưa chiều chột vẳng đến lạ, ngồi ở công viên xanh đối diện, Hạ duỗi thẳng chân, cảm thấy sự tươi mát của hơi ẩm trong không khí luồn qua mái tóc ngắn ngang vai, thật dễ chịu. Mua cho mình hai ly café đậm đà của cô Tư, liếc mắt qua chiếc đồng hồ trên tay, bây giờ cũng đã hơn 4 giờ chiều. Có lẽ, Minh sắp đến.

Hạ ngồi đợi thêm mười lăm phút, nhấp đôi ba ngụm café, cuối cùng, Minh cũng đến.

Xuất hiện trên chiếc Dream Thái cũ, Minh vẫn như ngày thường. Anh luôn mở đầu cho những cuộc gặp mặt bằng quơ kiếu này bằng những nụ cười thật thắm. Dừng chiếc xe của mình bên cạnh xe đạp của Hạ, anh cũng ngồi xuống ghế đá, ngẩng mặt lên nhìn những tán cây xanh trên đầu.

Đưa cho Minh một ly café, chẳng nhìn anh, Hạ khẽ nhắm mắt. Mùi hoa nhài đầu đó sộc thẳng vào cánh mũi, ngan ngát hương thơm dịu nhẹ của một buổi chiều đầy bất thường nhưng cũng quá bình thường. Hạ cảm thấy hồn mình tĩnh lặng.

Minh đã quá quen với kiểu gặp nhau không nói một lời, anh quay sang nhìn Hạ, đôi hàng mi Hạ rung rung. Rất nhiều lần, anh nhìn Hạ như thế, bằng một ánh mắt dịu dàng quá đổi.

Hạ mở mắt, cảm giác như những phút vắng lặng vừa rồi như tiếp cho mình thêm sức sống, nhấp thêm một ngụm café, Hạ nháy mắt với Minh.

“Anh không định đi diễn à?”

Minh không trả lời, anh lắc đầu. Nắng chiều chiếu lên mái tóc anh một màu vàng mượt, Hạ nhìn anh, chớp chớp mắt.

“Anh hát cho em nghe đi?”

Minh quay sang nhìn thẳng vào mắt Hạ, đôi mắt cô đen láy lạ kì. Anh ngập ngừng.

“Sao tự dưng muốn nghe anh hát?”

“Thì em muốn nghe!”

Minh lại cười, nụ cười y hệt lúc ban đầu. Anh giơ tay lên thành dấu “Ok” rồi nhấp tiếp một ngụm café, sau đó lên chiếc Dream của mình. Hạ hiểu ý, cô bỏ ly café của mình vào thùng rác cạnh đó, sau đó cũng leo lên chiếc martin, lặng lẽ đạp theo sau Minh.

Căn phòng nhỏ để Minh tập hát và sáng tác ở ngay phía sau Diamond Plaza, anh chạy xe chậm chậm, Hạ cũng đạp xe chậm chậm.

Căn phòng đó là do Minh dùng tiền đi làm bốn năm của mình mới mua được, vền vện có mười bốn mét vuông, kê một chiếc bàn gỗ nho nhỏ, bên trên chất đầy giấy má. Những khoảng trống còn lại đặt một chiếc piano, vài cây ghi-ta treo trên góc tường và một số nhạc cụ mà Hạ cũng chẳng rõ. Cô lấy một chiếc ghế nhỏ, đặt ngay cạnh chiếc ghế của Minh, tay ôm đầu gối, nghiêng đầu chờ đợi.

Minh lôi chiếc ghi-ta màu nâu dựng ở phía cạnh bàn, thoáng nhìn qua Hạ đang nghiêng đầu để mái tóc bị gió xô tung, anh mỉm cười, đặt tay lên những sợi dây đang căng nhưng lại chẳng vội vã.

Tiếng đàn vút lên một cách bất ngờ trong sự chờ đợi của Hạ rồi trầm dần xuống, dây đàn vẫn khe khẽ rung, Hạ nghe giọng Minh cất lên đầy trầm ấm:

“Cô gái của tôi, của tuổi đôi mươi...”

Cô gái của tôi, làn tóc rối bời

Cô gái của tôi, ôi đôi mắt sáng

Em còn đợi gì? Tuổi hai mươi?

Cô gái của tôi, những chiều bên cửa sổ

Em buông mái tóc làm vấn vương ai?

Cô gái của tôi, em còn đợi gì nữa?

Hay em đợi mùa xuân bùng lên trên góc phố?

Cô gái của tôi, em còn đợi gì nữa?

Hay em đợi người đã đi cùng với bóng ai?”

Hạ nhắm mắt, đầu óc như trống rỗng. Minh vẫn hát, ấm áp và tha thiết.

“Cô gái của tôi, em còn đợi gì nữa?

Hay em đợi người đã đi cùng với bóng ai... “

Tâm hồn Hạ trôi đi lúc ấy, dường như trước mắt cô, tiếng đàn cùng Minh tan đi mất, cô chỉ nhìn thấy những khoảng lặng lẽ, những hình ảnh thân thuộc hiện về. Một bàn tay từng đan vào bàn tay Hạ với những lời nguyện thề son sắt, cái cảm giác liêu xiêu vì hạnh phúc giữa phố ngày thu về. Cô tưởng rằng cô đã thôi không còn nhớ đến những thứ xa xỉ ấy, vậy mà, hóa ra, cô vẫn nhớ, vẫn đợi, đợi một người đã để cô bước ra khỏi cuộc sống của người đó từ rất lâu rồi.

Bàn tay cô, bàn tay chơ vơ.

Giọng Minh nhỏ dần, tiếng đàn cũng nhỏ dần, câu hát cuối cùng như rơi vào lặng lẽ. Hạ bừng mở mắt. Mọi thứ lại trở lại như lúc đầu mà cũng chẳng phải như lúc ban đầu, những hình ảnh ấy tan đi nhưng vẫn để lại thứ cảm xúc mơ hồ thật khó diễn tả, có chút xót xa, rồi, Hạ nghe tim mình nhoi nhói.

Minh nhìn Hạ bằng ánh mắt khó hiểu, tay anh vẫn đặt trên dây đàn, bắt gặp ánh mắt như chứa chút hoang mang của Hạ, anh lặng đi đôi chút rồi khẽ mỉm

cười, nụ cười có lẽ nhạt hơn.

Hạ và anh cứ ngồi như thế, mỗi người một tâm tư.

Mãi rồi cũng phải quên thôi, giữ làm gì nữa...

Để Hạ ngồi tựa vào cánh cửa, Minh đặt tay lên những phím piano. Anh đàn chậm rãi, rồi thôi thúc. Một bản piano đầy ngẫu hứng.

Thời gian theo tiếng đàn chạy vụt qua đầu, trời cũng bắt đầu tối. Hạ nở một nụ cười với Minh, tạm biệt anh rồi lại dắt chiếc martin, đạp về khu phòng trọ. Leo lên gác xép, ngồi ngẩn ngơ với những tờ giấy ngả màu, Hạ chợt thấy mắt mình ươn ướt. Hóa ra, có bao giờ quên đâu.

Những ngày sau đó, Hạ vẫn là Hạ, một cô sinh viên năm cuối cắm đầu vào những đồ án tốt nghiệp, thỉnh thoảng rảnh rỗi lại lao đi chơi cùng mấy đứa bạn và ghé phòng sáng tác nhạc của Minh, nghe anh đàn những bài hát mà anh mới viết. Đối với Hạ, bận rộn cũng tốt, bận rộn để chẳng còn thời gian nghĩ đến ai đó và những quãng thời gian đau đớn, tổn thương.

Bài tốt nghiệp hoàn thành cũng là lúc Hạ trở về với sự trống vắng. Bàn tay vẫn chơ vơ đến phát bực. Những chiều lang thang phố Hoàng Diệu, Hạ thường hay bắt bẻ Minh tại sao vừa mới ra trường, anh đã có việc làm, còn Hạ thì tìm mồi mò con mắt cũng chẳng thấy đâu. Những lúc ấy, Hạ thoáng thấy Minh nở nụ cười thường trực, anh xoa đầu Hạ, rồi hiếm hoi nói một câu tăng bốc bản thân:

“Chắc là do anh giỏi hơn Hạ rồi!”

Hạ gật gù, cố tỏ ra nhõng nhẽo, nếu giỏi hơn, nhất định anh phải khao.

Những buổi như thế, Hạ cười rất nhiều. Nhưng Hạ nhận ra, càng ngày, những lần cô nghĩ về một người đã đi xa càng nhiều hơn.

Rồi một ngày, Minh gọi cho Hạ, anh bảo anh sắp phải đi xa Sài Gòn một thời gian. Anh giao cho Hạ chìa khóa căn phòng anh sáng tác, bảo cô thỉnh thoảng đến lau dọn giùm. Có lẽ, khoảng một năm anh mới về. Hạ nhìn anh, thắc mắc nhưng không hỏi, lặng lẽ gật đầu.

Dường như nhìn cái gật đầu của Hạ, Minh thất vọng. Nhưng sự thất vọng ấy chỉ đọng trên gương mặt anh một khắc nào đó nhanh lắm, anh lại mỉm cười, xoa đầu Hạ, kể đôi chút về cuộc hành trình của mình. Và rồi, anh hứa với Hạ bằng cái ngoắc tay, khi anh về, nhất định anh sẽ tặng Hạ một món quà bất ngờ. Hạ mỉm cười, nụ cười sáng và tinh khiết.

Tối hôm Minh chuyển bị lên tàu ra Hà Nội, anh đưa cho Hạ một bức thư. Hạ thắc mắc nhiều, nhưng chỉ lẳng lặng nhận lấy, vẫy tay tạm biệt anh rồi lại lẳng lẽ đạp xe về.

Ngồi trên gác xép, Hạ phải phân vân mất mấy phút mới mở thư ra đọc. Hạ mỉm cười, một bản nhạc. Chữ Minh nắn nót dưới những dòng kẻ đầy những nốt nhạc nhảy múa. Một bản nhạc dành riêng cho Hạ, mà một lúc nào đó, Hạ sẽ được anh đàn cho nghe.

“Hạ ơi, còn đợi gì nữa?! Em đợi gì khi mọi thứ đã trôi?”

Hạ đợi gì ư? Hạ giật mình. Cô đợi gì giữa những khoảng trống vắng? Là đợi đôi tay nào đó sẽ quay lại, hay là đợi một đôi tay khác sẽ đan vào những kẽ tay trống hoác?

Hạ đợi gì đây?!

Hạ vẫn thường đến căn phòng đầy giấy tờ của Minh, dọn dẹp cho bụi bẩn đỡ bám vào đồ đạc. Lúc Minh đi, anh chỉ mang theo mỗi cây ghi-ta, bảo những đêm khó ngủ lôi đàn ra đánh cho đỡ tui. Trên những phím piano, Hạ chợt mỉm cười, dường như thoảng đâu đó vẫn còn hiện hữu, một buổi chiều se lạnh sau mưa, đôi bàn tay Minh lướt trên những phím đen trắng như nhảy múa. Và rồi, cô chợt nhận, mình đang nhớ một người đánh đàn, một gã nhạc sĩ mộng mơ.

Hạ nhận ra, những nỗi buồn trước kia, không xóa đi đâu được, có chăng chỉ cất giấu đi sâu trong lòng mà thôi.

Vào một ngày Sài Gòn đón nắng, Hạ, nhưng chẳng còn trên chiếc martin quen thuộc, giờ đây đã thay bằng chiếc Dream Thái giống hệt của Minh ngày trước, băng qua phố nhỏ giữa lòng Sài Gòn, ra dáng một cô nhân viên công sở, quần áo, tóc tai tươm tất.

Minh thỉnh thoảng vẫn liên lạc với cô bằng những cách thật quái dị. Trong khi có thể mail, nhắn tin,... anh lại gửi cho cô những bức thư viết tay vẫn bằng những dòng chữ nắn nót, anh kể về chuyến đi xa của mình, rồi một vài bức ảnh, cùng với một số bản nhạc anh ngẫu hứng sáng tác khi đi đường.

Mỗi lần nhận thư của anh, Hạ lại mỉm cười.

Tan tầm, ngồi một mình ở công viên xanh, đối diện nhà thờ Đức Bà, Hạ ngẩng mặt, đưa bàn tay vẫn trống hoác của mình lên trước mắt, nhìn những mảng xanh trắng lơ lửng vụt qua kẽ tay. Cuộc đời cô, cứ bình dị trôi qua như thế, nhưng cũng có rất nhiều thứ đổi khác. Giả như, Hạ vẫn đang giữ tổng cộng tám bản nhạc của một kẻ nào đó sắp về. Và cô đang rất chờ đợi ngày ấy, ngày mà cô có thể đan tay anh đi khắp Sài Gòn, nghe anh đàn và hát những bài hát anh viết.

Hạ bây giờ, chẳng còn đợi những gì đã đi sẽ quay về, cô chỉ đợi những gì sắp đến mà thôi...

Sài Gòn, 22/6/2013Độc Năng